

DÜNYA AHİRET DENGESİ-1

Nureddin YILDIZ Hoca efendi'nin Dünya Nasıl Dönüyor? (21.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Dünya coğrafya olarak, yerküre olarak nasıl dönüyor diye araştırırken üzerinde müminiyle kâfiriyle, münafığıyla müşrikiyle dönüyor diye buluyoruz dünyayı. Dünya kâfir için de dönüyor, mümin için de dönüyor. Hain için de dönüyor, vefalı için de dönüyor. Kadın için de dönüyor, erkek için de dönüyor. Ama kimini savuruyor, kimini batırıyor, kimini de uçuruyor.

Bu nedenle bizim Müslüman olarak, Kur'an ümmeti olarak dünyaya bakışımızın nasıl olması gerektiği hakkında Rabbimizin kitabından ölçüler edinmemiz lazım. Hem ahiret için yaşadığını söyleyen ümmet olacağız hem de ahiret için yaşarken bütün değerlendirmeleri dünya üzerinden yapacağız; bu inandırıcı olmaz. Bu sebeple bir mümin olarak bizim, bize bakan cephesinden dünyayı nasıl gördüğümüzü ve nasıl görmemiz gerektiğini iyice anlamamız lazım. Bunu ahiret için yaşayan bir mümin olarak "Dünyaya nasıl bakarım?" sorusu şeklinde de sorabiliriz. Ya da daha orta bir ifade ile dünya ile ahiret arasında nasıl bir denge kurulmalı, hangi denge anlayışı ile dünya ahireti ezmez, ahiret mantıklı bir dünya nasıl yaşanabilir, böyle de sorabiliriz.

Kardeşlerim,

Bilhassa tasavvuf büyüklerinin hayatlarına bakarak ya da tasavvuf büyüklerine de örnek ve önder olmuş durumda olan bazı sahabelerin hayatlarından kesitler alarak dünyayı kâfirin nasibi, ahireti de müminin nasibi olarak gören anlayış, Müslüman anlayışı değildir. Örnek alındığı söylenen mesela Ebu Zer radiyallahu anh gibi sahabiler veya tek tek isimlerini saymaya vaktimizin yetmeyeceği tasavvuf büyükleri olarak bilinen ve ümmetimizin geçmişinde ağırlıklı ismi bulunan şahsiyetlerin dünyaya tenezzülsüz hayatlarını, dünyanın gereksizliği şeklinde anlayan anlayış yanlıştır. Dünyaya tenezzül etmemekle, dünyayı kâfirin payına düşmüş zannetmek doğru, aynı, dengeli, Müslümanca söylenebilecek sözler değildir.

Evet, bu İslâm büyükleri, başta ashab-ı kiramın örnek aldığı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, göreceğiz ne buyuruyor? "Bir ağacın altında dinlenmeye niyetlenen bir yolcu." Akşamı varsa sabahın olma ihtimalini zayıf gören bir mümin; mantık bu mantıktır. Dünyaya tenezzül etmemek başka şey, dünyayı müminin nasibi olmayan, kâfirin payına düşmüş bir nimet zannetmek başka şey. İkisi arasında çok fark var. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hayatında "bir ağacın altında gölgelenecek gibi kendisini gören" anlaşılıyor da sekiz yıl içerisinde Arap Yarımadası'nı avucunun içine alan Peygamber olduğu niye görünmüyor? Ne biçim ağaç bu? Arap Yarımadası'nı olduğu gibi avucunun içerisine aldı. Onun en yakın dostları olan, en vefalı, onu en iyi anlayan ve daha iyi kimsenin anlaması mümkün olmayan Ebu Bekir'i ve Ömer'i radiyallahu ahuma, Asya kıtasının tamamını avucunun içine aldı.

Hani sadece bir ağacın altında gölgelenecek bir durumdu? Demek ki söz konusu olan "bir ağacın altında gölgelenmek" hakikaten, güneşten gölgelenecek bir yer bulamadın da bir ağacın altına gittin orada gölgeleniyorsun" bu değil demek ki esas gaye. Tenezzül etmemek başka şey, benim nasibim yok bunda demek başka bir şey. Bu sebeple bizim dünyanın nasıl döndüğünü anlamak için ciddi bir gayretimiz varsa önce "bu dünya kimin nasibi" bunu konuşmamız lazım.

Eğer bu dünyada kelime-i tevhit erbabı olarak, lâilâheillallah diyenler olarak bizim nasibimiz yoksa kim için dönerse dönsün zaten bana ne! Ne döndüğüyle uğraşırım, ne durduyuyla uğraşırım, ne de depremiyle uğraşırım. Eğer Rabbim "sen tutma necistir, bu pistir" dediyse tamam, pistir. Zaten

pislikten, temizden gitsin derim. Madem pistir, necistir, neden bu kâinatın en değerli müminleri olan ashab-ı kiramın onlarca şu kadar metrekare toprağını elde etmek için şehit olup gittiler? Uhud niye yapıldı o zaman?

Üzerinde Allah'ın evi denen Kâbe bulunan, kâinatın efendisinin mübarek cesedi bulunan dünya asla değersiz değildir! Kâbe'miz dünya topraklarındadır. Cennet güzergâhı dünyadandır. O yüzden filanca sahabeyi, filanca tasavvuf erbabını, filanca âlimi, filanca mütefekkeri karşımıza çıkarıp "aç gezmiş, elbisesi yokmuş" gibi örneklerle bizim duygularımızı yanlış yönlendirenler, Allah'ın şeriatını ve Kur'an'ı eksik anlıyorlar. Rabbimiz dünyaya tapınmayı yasaklıyor. Dünyanın, insanın ana gayesi olmasını yasaklıyor. Dünyayı peşinden gidilecek değil köpek gibi başına ip bağlayıp peşinden sürüklenecek yani senin peşinden sürüklenecek bir şey olarak yarattığını söylüyor.

Ya mümin, dünyaya bir kement atar, onunla dünyayı peşinden çeker, Halid bin Velid radiyallahu anh gibi ya da dünya, şeytanın piyangolarından biriyle mümine bir kement atar, mümini köpek gibi peşinden sürükler. Allah'ın yasak ettiği, ashab-ı kiram başta olmak üzere büyük mutasavvıfların, dünyaya züht nazarıyla bakanların anladığı asıl hakikat budur. Yoksa dünyayı kâfire bırakanlar, üzerinde Allah'ın beyti olan Kâbe'nin bulunduğu toprakları Kâbe düşmanlarına teslim etmek suçundan kıyamet günü Allah'ın huzuruna çıkarlar.

Buradan anlaşılıyor ki; bizim mümin olarak, kıbleyi belirleyip "bu taraftadır kıble" diye nasıl namazı tam kıbleye muvaciğ olarak kılıyoruz, az sağa döndüğümüzde veya sola döndüğümüzde "böyle olmuyor yahu, dengede dursana" diyoruz, böyle olması lazım namazın, Müslümanlığımız da yüzde yüz dünya ve ahiret dengesi üzerine kurulduğu zaman yaşanabilir. Yani ahireti kazanmak için dünyayı satmak da söz konusu değil, sermayeyi yakıp ticaret yapmaya benzer o zaman. Dünya müminin sermayesidir. Buradaki nefesler üzerinden cennet kazanılacak veya kazanılamayacak. Ahiretimizin ana sermayesi dünyadır.

Bu nedenle çocuklarımızın eğitiminde, vakıflarımızın-derneklerimizin faaliyetinde, bizim aile olarak Müslüman anlayışı düzeni kurmamızda belki de abdest gibi, belki de namaz gibi ve Allah'ın diğer emirleri ve yasakları gibi pek çok konuda bir Müslüman'ın dünya ahiret dengesi oluşturup oluşturulmadığına bakılması gerekiyor. Bu dünya dengesi dediğimiz, dünya-ahiret dengesi dediğimiz şey oluşturulmadığı zaman, kıbleyi bir o tarafa bir bu tarafa kaydırarak ifsat ettiği gibi mümin, aynı şekilde de dünya hayatını aslında cennetin sermayesi olarak kullanmak mümkünken tam aksine cennetini harap ettiği, ahiret zararına dönüştürdüğü bir duruma düşmüş olabilir. Bunun için Kur'an-ı Kerim'den inşallah biraz sonra okuyacağımız ayetlerde göreceğiz ki bize "bırakın dünyayı kâfirlere, gidin cennete" diyen bir ayet yoktur ortada. "Bırakın kâfirlere dünyayı" dediği zaman cennete girecek bir salon da bulamazsın sen!

Dünya bir istasyondur. Bu istasyondan cennete gidilecek. İstasyon düşmanın elinde, sen neye binip gideceksin? Şurada müminlerin, bütün dünya müminlerinin anlaması gereken şey; tıpkı bir ilaç gibi, bir çay kaşığı alınması gerekirken kepçe ile yutunca insanı zehirleyip ölümüne sebep olduğu gibi bir ilaç, dünya da esasen Allah'ın şeriatının, Kur'an'ın koyduğu ölçülere göre değerlendirilip ahirete güzergâh olarak kullanılması gerekirken mümin, dünyayı kepçe kepçe yuttuğundan dolayı helak olur. Yoksa dünya helak edici bir yer değildir esasen.

Dünyayı zemmeden ve gözümüzde hakir gösteren ayetler var, onları da okuyacağız. Ama dünya bizim köprümüzdür. Ondaki nasibimizi unutmamamızı emreden ayet de var. Bunların hepsinin

dengesi nasıl kuruluyor? Bir insan mesela çocuğunu çok seviyor. O kadar seviyor ki çocuğu uyutmuyor sevmesinden dolayı. Yani “çocuk uyursa sevemem onu” diye uyutmuyor çocuğu. Çocuğu öldürüyorsun böylece, hasta ediyorsun. Dünya sevgisinde, istifade edilmesinde ölçülü olunması gerekiyor.

Burada tekrar cümlelerimin başına dönüyorum çünkü bunlar önemli ölçüler. Bilhassa tasavvuf kitaplarını mesela İhya-u Ulûmi'd-Din'i okumak isteyenler ki en güzel, yeri gelmişken tespit edelim, en dengeli, en okunması gereken kitap İhya-u Ulûmi'd-Din'dir. İmam Gazali rahmetullahi aleyh -biraz sonra ondan da nakil yapacağız inşallah- bu ümmetin çok değerli, dünya ve ahiret dengesini kurmuş, Allah dostu mümin kullarından, önder âlimlerden birisidir.

Bu, böyle dengeli bir kitaptan okunmadığı zaman sanki dünyada aldığın her nefes başının belası, yediğin içtiğin zehir olacak; böyle bir şey yok canım. Bu bakış tarzını mübalağadan dolayı böyle baktılar diye düşünebiliriz. Her hâlükârda biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme bakıyoruz ki kendisini nasıl ilan ediyor: “Ben bir ağacın altında dinlenip sonra yoluna devam edecek olan bir yolcu gibiyim bu dünyada.” Alimallah öyle oldu zaten, öyle yaşadı. Ashabı öyle yaşadılar.

Ebu Zer radiyallahu anha gelince. Mesela Ebu Zer çok öne çıkarılan, hiç dünyaya tenezzül etmeyen, tek başına yaşayan bir sahabedir. Ebu Zer'in bu özelliklerini gündeme aldığımızda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sağlığında da Ebu Zer öyleydi. O'ndan sonra da öyle oldu. Ama “Übeyy ibni Ka'b'dan Kur'an okuyun, Ali'den fıkıh öğrenin” dediği gibi “Ebu Zer'e bakın, Müslüman olun” demedi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Çünkü Ebu Zer radiyallahu anh kendine ait bir tipti. Yanlış yolda değildi. Taklit edilebilir bir yolda da değildi ama.

Cihatta filanca sahabeyi örnek gösteriyor, Kur'an okumakta filanca sahabeyi örnek gösteriyor. “Ben Peygamber olmasam Ömer olurdu” diyor. “Sizin en hayâliniz Osman'dır” diyor. Var mı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin “Ya Ebu Zer gibi olursunuz ya da Müslümanlığı kaybedersiniz!” diye bir uyarısı? Yok. Ama bu Ebu Zer'in değerinin düştüğünü göstermiyor, radiyallahu anh.

Kendi çapında Ebu Zer, Huzeyfe radiyallahu anhuma; kendi çapında en mükemmel sahabiler, müminler. Ama İslâm taklit edilebilir, kopyalanabilir, diğer nesillere uygulanabilir örnekler üzerinden yaşanır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin bile bazı hususiyetleri ona mahsus tutulmuştur. Ümmetin Peygamber'i olduğu hâlde bazı meziyetler ona aittir. Neden? Gelecek çağlardaki nesillerin tıpkı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gibi her meziyette onu taklit etmeleri ne mümkündür ne de olabilir bir şeydir.

Bu ümmet, dünyada yaşayan ahiret ümmetidir. Hayalet bir ümmet değiliz! Tesadüfen dünyada bulunmuyoruz. Dünyayı Allah'a secde ettirmek için varız bu dünyada biz. Bu da dünyada hayaletler gibi dolaşarak değil toprağa basarak, suyun vanasının başında durarak ancak gerçekleşebilir. Hiç kimse, ashab-ı kiram başta olmak üzere dünyaya tenezzülsüzlüğü karakter hâline getiren Allah'ın dostlarını örnek gösterip bu dünya hayatını kâfirlere teslim etme hakkına sahip değildir. Müminlerin hükmetmediği, Allah'ın kitabının hüküm olarak icra edilmediği beş metrekafe yer bulunduğu sürece dünyada müminler görevini yapmıyorlar demektir. Biz dünyada muvakkat olarak bulunan bir ümmet değiliz. Kıyamete kadar ümmet-i Muhammed bulunacak bu topraklarda. Şimdiki dağınıklığa ve perişanlığa bakıp “kâfirlerin hegemonyası altında bizim ümmetimizin ömrü tükenecek” diyenler ne bu ümmeti tanıyorlar ne de Allah'ın azametini dair bir şey biliyorlar! Onun için dünyanın nasıl döndüğünü, nasıl dönmesi gerektiğini ve bizim bu dönüşte başımızın dönmemesi

için ne yapmamız gerektiğini anlarken dünya ve ahiret dengesi diye bir dengenin idrak edilmiş olması gerekiyor arkadaşlar.

Burada müminin gözüyle ve kâfirin gözüyle, iki gözle dünyaya bakılır. Bir mümin göz bakar, o mümin göz Allah'ın Kur'an'ına göre bakıyordur zaten. Bir de kâfirin gözüyle bakılır, o da şeytanın gözüyle bakıyordur! Her ikisini de biz ortak bir mizanda, ortak bir ahenk içerisinde değerlendirerek kendimize olmamız gereken en orijinal bakış tarzını tespit edeceğiz, etmemiz lazım.

Kardeşlerim,

Burada şüphesiz şöyle bir hakikati önceden tespit etmemiz lazım. Bilhassa yaşı yirmi civarında olanlar, hele hele yaşı on beş civarında olanlar, bu anlatacağım şeyleri zihinlerine yerleştirmekte zorlanabilirler. Neden? Çünkü doğdukları dünyada istediğin on saniye içinde Çin'desin. İstemiyorsan ters tarafa dönüp Amerika'dasın. Her şey avucunun içine sığacak kadar bir cihazda. Filan yerde maç varmış, o senin avucunda. Filan yerde savaş varmış, o senin gözünün önünde. Dünyayı gerçekten bir köymüş gibi zannedecek bir ahenk ortamında doğdular, büyüdüler. Bunu da bu dünyayı avucunun içine sığdıracak teknolojiyi de kâfirlerin elinde hep gördüler. Bu nedenle, bu yaşı yani böyle olmayan, bugünleri görmemiş kuşakların mevcut durumu başka türlü hayal etmeleri bile mümkün değil. Medyanın, haber ajanslarının, mühendislik işleri yürüten kurumların oluşturduğu insan algısı, toplum algısı, din algısı, hatta dünya ve ahiret algısı aşılamayacak noktaya gelmiştir.

Bu sebeple benim çok net ifade etmek için söylediğim -ölçü olarak kabul edilebilir, bu ayet değil, hadis değil- benim anlayışımda, hani şu Kur'an-ı Kerim'in harflerinin bile yasak olduğu, ezanın susturulduğu bir dönem var ya, İnönü diye tarihe geçen bir dönemimiz var, o dönemin nesliyle yani Kur'an yasak, ezan yasak, hocalar ipe götürülmüş, İskilipli Âtîf hoca rahmetullahi aleyh Rabbine şehit olarak kavuşmuş, büyük ulema hicret etmek zorunda kalmış vesaire o korkunç, karanlık, zulmet döneminin nesliyle bugünkü dünyayı avucunun içinde zannedecek kadar teknoloji ile iç içe doğmuş, büyümüş neslin hangisi daha zor imtihandadır acaba? Çünkü şimdi o bahsettiğimiz cihaz aynı zamanda Kur'an'ı da getiriyor. Kâbe'den canlı ezan, namaz duyuruyor. Hadis kitapları elinde. Namazı nasıl kılacağına dair dersler avucunun içinde. Yani okul, Kâbe, medrese; ne varsa kötülük-iyilik her şey bir cihazın içinde, gözünün önünde senin.

"Bu ortamın nesli mi daha tehlikeli? Camilerin ahır yapılmaya çalışıldığı, Kur'an okuyanların ipe götürüldüğü zamanın nesli mi daha şanslı veya şanssız?" diye sorulduğunda emin olunuz, Allah'ın mülkünde kim şanslı kim şanssız belli değil. Allah zaten adaletle hükmediyor ama zahirî sebeplerden tartıldığında bu neslin din açısından daha zor imtihan atlattığını düşünüyorum. Çünkü o gün ortada "jandarma geldi hocayı götürdü" diye bir haber vardı. Şimdi hadis-i şerif tecelli etti: İnsanlar akşam evlerine Müslüman olarak geliyorlar, sabahleyin kâfir çıkıyorlar! Sabaha kadar bin kere kâfir olmasını gerektirecek fitne, fesat, dedikodu aklına geliyor! Cep telefonundan bir dalga geliyor, televizyondan başka bir dalga geliyor, komşudan başka bir şey geliyor.

Şimdi imanını korumak, sabaha kadar mümin olarak çıkmak, akşama kadar mümin olarak yaşamak bundan seksen sene önce İnönü'nün kırbacından, jandarmasından elini kurtarıp mümin olarak yaşamaktan çok daha zor! Çünkü jandarmadan kurtardın mı, ormanda elif cüzü okuyabiliyordun. Namazını hanımınla oturup kılabiliyordun. Hocamdan size söz ettim, hafız yapmış çocuklarını. Hafız yaptığı çocuklarını jandarma yakalamasın diye perdelerinin yerine tahta kepenk yapmış. Gece ışık yandı, gece okutacak, köyde jandarma yok diye. Gece ışıklar yandığı anlaşılmasın,

perdeden belli olur nihayet diye, gaz lambası yanacak diye tahta çakmış camına; önleyebilmiş. Ama şimdi televizyona tahta çaksan olmaz. Telefona tahta çaksan olmaz. İnternete ne çakacaksın? Şimdiki fitne o zamanki fitneden daha dallı budaklı. Tavus kuşu gibi rengârenk şimdi. Neresinden tutacağın, neresinden söndüreceğin belli olmayan bir fitne. Bu sebeple bugünkü nesil bu dünya ahiret dengesini idrak edememesi durumunda yakalayamazsa bu dengeyi ya ahireti eziyor, ahiretini harap ediyor ya da ahireti kazanacağım diye dünyayı kâfire teslim ediyor. Ve bugünkü kuşak başka türlüünün olmayacağını düşünecek kadar fitnenin içine düşmüştür.

Biz de diyoruz ki: Hayır! Vallahi hayır! Billahi hayır! Rabbimiz, Ebu Bekir radiyallahu anh başta olmak üzere, ashab-ı kiram nesline hangi fırsatları, hangi zorlukları verdiyse, imkân ve zorluk olarak - imtihan açısından- ne verdiyse bugün dâhil kıyamete kadar gelecek bütün kuşaklara sunulmuş fırsatlar ve önlerine çıkarılmış barikatlar ağırlık itibariyle aynıdır. Rengârenk olabilir. Hiçbir kuşak 'bizim durumumuz çok kötüydü' diyemeyecek kıyamet günü. Allah'ın adaleti gereği bütün kuşaklar Ebu Bekir ile aynı imtihana sahiptirler. Ebu Bekirlik seviyesinde Müslüman olmak için dört nala koşmak zorundadır bütün nesiller. Onun için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi deliler gibi sevdiği hâlde, Kur'an o sevgiye şahit olduğu hâlde, o mübarek naaşı orada bırakıp "önce Resûlullah'ın devletini ayakta tutalım" diyen anlayış, dünya ve ahiret dengesini kuran anlayıştır işte.

"Ölen Resûlullah'ıma canım kurban! Ben de girdim onunla bu mezara" demek de kuru ahiret sevdasıydı. "Cennette seninle buluşurum ya Resûlallah! Önce mirasın olan devleti, kurduğun İslâm devletini, şeriatını ayakta tutayım" diyen anlayış, sonra da Resûlullah'ın devletini dipdiri ayakta tuttuktan sonra da gözyaşları içerisinde oturup onun mübarek vücudunun cenazesini kılan anlayış, dünya ve ahiret dengesi kurmuş anlayıştır, Ebu Bekirlik budur. Allah ondan razı olsun. Ebu Bekir'e filan silsile ile ulaşıp sabaha kadar ağlamak bir yöntem olsaydı, o yerlerin-göklerin hüznü boğulduğu cenazenin üzerine Ebu Bekir oturup ağlamaya vakit bulurdu. Ne yaptı ama? Kaldırdı kefeni mübarek yüzünden **لَا تَبْتَ حَيًّا وَمَيِّتًا يَا رَسُولَ اللَّهِ** dedi. "Senin dirin de güzeldi ölü de güzel" dedi. Onu teslim ettiler Ali'ye. "Gelin, şimdi Resûlullah'ın devletine sahip çıkalım" dediler. Dünya ve ahiret dengesiyle bunu kastediyor. Kur'an onları böyle terbiye etti. Hiçbir kuşun tek kanadı uçmaya yaramıyor. Bunun için kardeşlerim, dünyanın nasıl döndüğünü ve bizim başımızı döndürüp döndürmeyeceğini anlamamız için şu dünya ve ahiret dengesini kurmamız lazım.

Arkadaşlar,

Burada belli kurallardan söz edeceğim. Kâfirler nasıl bakıyor? Müminler nasıl bakmalıdırlar? Bilmemiz gereken birinci husus: Neden dolayı birinci bilmemiz gereken husus? Çünkü biz ne konuşursak konuşalım dünya ve ahiretle ilgili, hemen şeytan kafamıza "Ya sen bunu konuşuyorsun ama Avrupa'daki filanca, filanca şu kadar keyif içerisinde. Şimdi bu hocanın konuştuğu sesi yansıtan mikrofondan kamerasına kadar her şey de gâvur kafası! Müslümanlar ezanı yükseltmek için ellerini kulağına tıkayıp böyle yapıyorlarmış ki ses gitsin diye. Ama kâfir ne yaptı? Bak küçük bir cihazla ses duyuruyor." Şeytanın da yatırımı var.

Ben burada dünya ve ahiret dengesi kurulmalı derken şeytan da bu dengeyi aşağı doğru çekip bir tarafı çökertmeye çalışıyor. Ya bunu "Hoca nereden anlatıyor? Dünyadan haberi yok bunun! Köyden mi geldi, nereden geldi bu başımıza, kömür kafalı adam!" diye dedirtecek yahut da "bu adam da hepten bizi dünya perest yapacak" diye itiraz ettirecek aklınca.

Ben şu kâinatta “Allahuekber, lâilâheillallah, Muhammedün Resûlullah” diyenlerin en değerlisi olan Ebu Bekir’in canından çok sevdiğine Allah’ın şahit olduğu, Peygamber’in şahit olduğu, Peygamber’inin cesedini bırakıp “önce devletini kuralım, devletini koruyalım” diyen dengesini anlatmaya çalışıyorum. Bu dengeyi sağlayamayan müminler ya içlerine kapanıp kendi kendilerine çürür giderler ya da dışarı açılır, gaz olur giderler. Havada gaz olur giderler sonunda. Şeytan ne derse desin biz Rabbimizin kitabıyla yola çıktık, elhamdülillah. Kıyamete kadar Rabbimizin kitabı bize yeter, yetti, yetiyor da zaten.

O sebeple birinci ilkemiz şu olacak, gözümüzün şaşmaması için kardeşlerim: Kâfirler Allah’tan sadece dünya isterler. Allah’ın kanunu da isteyene istediğini vermektir. Kur’an’ımız bunu bize perçinleyerek anlatıyor. Allah verendir. رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً diyor. “Dünyada da güzellik ver, ahirette de güzellik ver.” diyor mümin. Dolayısıyla mümin çift istiyor. Kâfir ise ahiret istemeyen insandır. Dolayısıyla avansını aybaşında isteyen birisinin eline bir kasa dolusu para geçer. Ama avansını değil, maaşını isteyen biri de ay sonunu beklediği için zorluk çekiyor gibi görülür. Kâfir avans alandır. İnsan olarak bu dünyada her şeyimi alayım, ahirete bir şey kalmamasın diyendir diyor Kur’an. Şimdi göreceğiz inşallah. Müminin dünyada çektiği fakr-u zaruret, sıkıntılar, zorluklar avans almaya yanaşmadığı içindir. Kâfirin ise böyle bir avans almamak gibi -ona göre- bir lüksü olmayacağı için, her işi burada eline geçirmeyi düşündüğü için bolluk içinde yaşar. Dünya adeta onundur gibi düşünür.

Şimdi bu hakikati Rabbimizin kitabından görelim. Bakara suresinin 200. ayeti arkadaşlar. Mevcut dünya coğrafyası üzerinde hani “Şu müminlere bak, bir de şu kâfirlere bak!” diye güya bizi objektif düşünmeye sevk eden şöyle laflar var ya, yani “adamlara bak, bir de bize bak!” der gibi; bakıyorum şimdi ben burada. Ama Rabbimin gözüyle bakıyorum. Onun gözüme taktığı gözlükle bakıyorum ben.

Arkadaşlar,

Bakara suresinin 200. ayeti. Ayetin öncesi var. Devamı ayetin sonunda alıyorum böyle vakti iktisatlı kullanmak için. فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ

وَمَا لَهُ “Bize dünyada ver.” رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا “insanlardan bazıları derler ki” فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ “Onların ahirette bir nasipleri yoktur!” Yani çalışması, beklentisi sadece dünya olanlara madem ahiret istemiyorsunuz, size dünyayı da vermeyiz diye bir cevap vermiyor Allah. Sen dünyayı mı istiyorsun, tamam. Madem istiyorsun dünya senin olsun diyor Allah celle celâlühü.

Bu bahsettiğimiz Bakara suresinin 200. ayeti sadece bir kelimeye işaret etti. Nedir bu işareti? İnsanların içinde sadece dünya derdi olanlar var. Bir grup var, tek dünyayı istiyorlar. Bu bir realite, ahiret diye bir dertleri yok. “Onların ahirette nasibi yok” dedi Allah. 200. ayette iki gerçek var:

Birincisi; İnsanların içinden bir grup sadece dünya istiyorlar. Bu birinci gerçek, bunu bilmemizi istiyor Allah. Kur’an ne kitabıdır? İrşat kitabıdır. Bizi irşat ediyor Allah. Böyle bir grup var bu dünyada. Sadece dünya istiyorlar.

İkinci gerçek ne? Onların ahiretten nasipleri yok, çünkü kendileri zaten yön olarak sadece dünyayı yön çizmişler kendilerine! Bu birinci. Bakara suresinin 200. ayetinden alıntı.

Hud suresinin 15 ve 16. ayetlerinde bu hakikati açıyor şimdi Allah Teâlâ. Dosyanın adı ne? “Sadece Dünyayı İsteyenler” dosyası. “Derdi Dünya Olanlar” dosyası. Mümin ise nedir? Onu sonra göreceğiz. Müminin öyle bir tek dünya diye bir derdi yok. Mümin, ahireti kazanacağı diye dünyayı kâfire bırakmaz, dünyanın ciciliğine aldanıp ahiretini harap etmez insandır. Çünkü mümin beş defa Rabbine dönüyor her gün. Her iki rekâta bir yahut da her dört rekâta bir selam vermeden önce رَّبَّنَا دِيْوَر. **رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ** diyor.

Mümin büyük adamdır. Projesinde dünya da vardır ahiret de. Kâfir küçük adamdır! Dünyadan başka bir şeyi akli almaz! Uzmanlık alanı dünya olduğu için de müminden iyi anlar dünyayı. Çünkü mümin çok dalda uğraştığı için, ahiretle de ilgilendiği için, dünya ile de ilgilendiği için uzmanlıkta kâfir gibi olmaz hiçbir zaman. **يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا** “Onlar dünya hayatının dış yüzeyini iyi bilirler.” Allah buyuruyor. Neden? Uzmanlık alanları dünya çünkü. Özellikle bu alanla ilgileniyorlar, başka bir işten anlamıyorlar.

Şimdi Hud suresinin 15 ve 16. ayetlerini okuyacağız. Ama ayetleri okumadan önce kardeşler, o ayetleri kavramamıza yardım edecek bir zihin ortamı oluşturmaya çalışıyorum. Aksi takdirde ayetler öyle gelip geçer zihnimizden. Hâlbuki bu ayetler bizim trafik levhalarımız gibi. Ahirete giderken şeytanın bizi psikolojik ve bedensel olarak çökertmemesi için, ruh hâlimizi, ibadet lezzetimizi öldürmemesi için, şeytanın buna gücünün yetmemesi için Rabbimizin önümüze çıkardığı, bizim enerji depolama kaynaklarımız bu ayetler. İnşallah bunları böyle hazmederek, içimize sindirerek, bu çetin yolda Allah’a kavuşuncaya kadar, cennette mola verip şöyle bir rahatlayıncaya kadar enerji kaynağımız olarak çalıştıracamız inşallah.

Şimdi ayet-i celileye dönüyorum:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ/صدق الله العظيم

Yani arkadaşlar, şöyle kabul ediniz lütfen: Şimdi beni burada böyle izliyorsunuz ya, görüyorsunuz hocayı. Bir zaman sonra bir daha burada toplanmamış olduk biz. Bu görüntüleri siz arşivden bir yerden buldunuz, “O gün o dersteydik biz. Hakikaten hoca orada bunu anlatmıştı.” diye burada gördüğünüz şeyi zihniniz canlandırıyor. Şu dünyada mevcut dünya profilini görüyoruz ya biz. Şu ayet öyle gösteriyor onu. Çünkü Allah, levh-i mahfuzdaki kitabından yani şu batısı, doğusu, uzayı, teknolojisi, interneti vesairesi henüz adı şanı bile yokken kâinatta Allah’ın yazdığı levh-i mahfuzdaki ayettir bu.

Amerika’da, Almanya’da, filan yerde, Afrika’daki filan vatandaşın yaptığı eylemi anlatmıyor Allah. Kâfirin hâlet-i ruhiyesini tasvir ediyor bize. Küfür dünyasının neden güçlü gibi görüldüğünü anlatıyor. Hakikati anlatıyor. Bu anlattığı hakikat bugün bizim Müslüman olarak gördüğümüz dünyanın da üstünde bir hakikattir. Göremediğimiz şeyleri de Allah bize gösteriyor. Gizli saklı odalardaki, toplantılardaki, kokteyllerdeki, otellerdeki toplantılarında bizim kulağımıza gelmeyen ama Allah’ın ne dediklerini bildiği için bize haber verdiği hakikatleri anlatıyor. Neden adamlar her şeyi para ile ölçüyorlar, onu anlatıyor Allah.

Evet, bu Hud suresinin 15 ve 16. ayetleri arkadaşlar. Belki böyle abdestin farzları gibi öğrenilmesi gereken bir ayet. Ama hangi konuda? “Bu dünyada niye kâfirler bu kadar hegemonyacı? Tuttuklarını koparıyorlar, bizim tuttuğumuz elimizde kalıyor gibi görünüyor, neden?” Zihnimizde oluşacak denge için bir tür abdestin farzları gibi bu ayet-i celile. Şimdi ayeti dinleyelim:

يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا “kim” مَن كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا

“dünya hayatını istiyorsa ve dünya dekoruna gözünü diktiyse” veya Türkçe şöyle diyelim: “Kim dünya hayatı ve ziynetini istiyorsa...” İstemek ne demek kardeşler? Tercih yapmak demek. Yani “kim tercihinin dünya hayatı ve dünya ziyneti olarak yaptıysa” Ziynet ne demek kardeşler? İnsanı okşayan şeyler demektir. Bir dünya hayatı var, acı tatlı bunu herkes yaşıyor. Bir de dünyanın ziynetleri var. Para bir ziynettir, cinsellik bir ziynettir, arazi sahibi olmak bir ziynettir. Dünyanın cazibeleri, yolculuk yapmak bir ziynettir. Ev sahibi olmak bir ziynettir. Elbise sahibi olmak bir ziynettir. Çoluk çocuk sahibi olmak bir ziynettir. Dünya toprakları üzerinde bir insanı zevklendiren, gıdıklayan her şey bir ziynettir. Elde etmek için insanın fırsat kolladığı bir ziynettir.

“Kim dünya hayatını ve dünyanın ziynetini istiyorsa” bu istiyorsa, “benim de olsun” anlamında değil şüphesiz. Tavrını bu yana koyduysa, kim hayat anlayışı olarak, yaşamanın gayesi olarak böyle bir arzu ortaya koyduysa. Ne olur? “Ona bu fırsatları verimiz.” “Bu fırsatları ona verimiz.” Kim diyor arkadaşlar bu fırsatları ona verimiz diye? Allah celle celâlühü.

Hâlbuki burada ince bir noktaya dikkat edelim. Hassas bir psikolojik tefekkür konusudur bu arkadaşlar. Allah “sizinle ahirette cennette buluşmak istiyorum” buyurdu değil mi? İmana davet budur. Yarattığı kullarından bir grup “Biz dünya istiyoruz” diyorlar. Tavrılarını dünyadan yana koyuyorlar. “Ben sizi cennete davet ediyorum” دَارِ السَّلَامِ diyen Allah’a karşı “Biz dünya isteriz” dendiğinde bu bir edepsizlik, isyan, başkaldırı değil mi? Evet, “Ben sizi cennete çağırıyorum” diyen Allah’a “Biz dünyayı istiyoruz” diyen bir cüret, bir saygısızlık ortaya koymuştur. Böyle bir insana, böyle bir gruba, Allah’ın edepsiz muamelesi yapıp, isyankâr muamelesi yapıp nasibini dünyadan kesmesi gerekir bizim anlayışımıza göre. “Ben seni nereye çağırıyorum, sen ne diyorsun!” denmesi gerekirken, “Kim dünya hayatını ve dünya ziynetlerini istiyorsa” مَن كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا “Ona dünyada istediği şeyleri verimiz.”

Arkadaşlar,

Çok enteresan; وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ “Onlar orada bir engel de görmezler.” Onlara çelme takan da olmaz.

Şimdi tekrar ayeti düşünelim. Hud suresinin 15. ayetini düşünüyoruz. Allah yaratıyor, “Gelin cennete” diyor. “Biz dünyayı isteriz” diyorlar. “Defolun terbiyesizler! Allah size ne diyor, siz ne diyorsunuz!” denmesi bizim aklımızca böyle daha hak etmiş olurlar, denecek iken وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ Haydi, alın istediğinizi diyor Allah. Demek ki dünyayı kendisinin kiblesi hâline getirenler, Allah’tan bir engel görmedikleri gibi destek görüyorlar. Dolayısıyla kâfirin daha teknolojik,

daha güçlü, daha hızlı olması Allah'ın yardımıyla. **أُولَئِكَ الَّذِينَ نَسِيَ لَهُمْ فِي الآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ** "Ama onların ahirette ateşten başka nasipleri yoktur." Çünkü bütün alacakları maaşı avans olarak dünyada aldılar. **إِلَّا النَّارُ** Ateşten başka bir hakları hukukları yoktur. **وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا** "Dünyada yaptıkları her şey de yok olup gitmiştir." **وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ** "Zaten yaptıkları batıl şeylerdi."

Şimdi burada Hud suresinin bu iki mübarek ayeti, müfessir olmayı gerektirmiyor. Derin Arapça bilgisi de gerektirmiyor. Ne gerektiriyor? Allah'ı dinlemeye hazır iki kulak istiyor. Daha çok ayet okuyacağız dünya ve ahiret dengesi kurabilmek için. Ama Bakara suresinin 200. ayeti bize ne demişti? Bazı insanlarda böyle bir hastalık var, bize dünyayı ver sadece derler, Allah da verir. Madem ahiret istemiyorsunuz. Hud suresinde ise açtı Allah bunu. Tavrını dünyadan yana koyma suçu işliyor bunlar bir defa. Tavrılarını dünyadan yana koyuyorlar. Allah ebedî olan cenneti önlerine koyuyor, bunlar ebedî olmayan, fani olan ve bir tuzak olan dünyadan yana tavır koyuyorlar. Allah da bunların bu yanlış tercihinin ne cevap veriyor? Ne istiyorsanız alın. Allah neden ne isterseniz alın diyor? Çünkü vermeyi vaat etti. Dünyayı ve cenneti isteyene ikisini veriyor. "Ben dünyadan istiyorum, cenneti istemiyorum" diyene dünyadan veriyor. Çünkü Allah verendir. Kulların istediklerini yaratandır Allah. Ama bunun karşılığında ise yok ettikleri bir ahiretle karşılaşacaklar.

Onların düşünce olarak gayet kısır ve tek zaviyeden bakan, kör bir bakışla bakan düşünceleri olduğu için kaybettiklerini hesap bile edemiyorlar. Mümin çift pencereden bakıp çift pencereden görmeye çalışan, gayret eden biri olduğu için dünyanın bütünü bir mümine verilse, bir secdeye değiştirmez onu. Müminin nazariyesi de bu. Mümin de böyle bakıyor.

Arkadaşlar,

Burada geldiğimiz nokta şudur: Rabbimiz celle celâlihü, dünyayı bir imtihan yeri olarak yaratmıştır. Hiçbir kuluna Allah, "dünyaya bakma" bile dememiştir. Biraz sonra ayetler okuyacağız, göreceğiz ki sanki dünyada bir kâfir kalmaması lazım da, biten her buğday bir müminin kursağından geçsin diye Allah yarattı gibi ayetler de var Kur'an'da. Bizim tarihimizdeki örneklerin bir kısmı yanlış örneklerdir. Bize abartılarak yanlış sunulmuş örneklerdir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashâbı, bulduklarında bir kuzunun budunu yediler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem evinde kuzu eti pişti. Hanımları "Kuzunun falan yerini filan budunu daha çok severdi" dediler. Bulduğunda süt içti, bulduğunda tatlı yedi. Kabağı çok seviyordu -sallallahu aleyhi ve sellem- hurmanın iyisini seviyordu, bulunca iyisini istiyordu. Süt içmek istiyordu. Birileri çıkıp bize "İyi Müslümanlık için haftada bir zeytin yiyeceksin. Ekmeği, odun gibi olup öyle yiyeceksin" dediği zaman bir dakika, dur! İslâm adına mı bunu söylüyorsun? İslâm'ın Peygamber'i böyle değildi. Karnına taş bağlamıştı. Hayber'in fethinden önce taş bağlamıştı bulamadığı için. Hayber'in fethinden sonra ise ziyafetlere oturdu ashâbıyla. Bundan sonraki ashâbı da oturdu. Yani vefatından sonra da oturdu ashâb-ı kiram.

Sadece böyle bir yemek açısından da değil. İbni Abbas, Kur'an'ın müfessiri. Üzerindeki kıyafet etrafındakileri hayran bırakıyordu. Temiz ve şık giyindiler ama elbiseye tapınmadılar. Bulunca yediler; patlayacak kadar yemediler. Bir denge kurdular. Sabaha kadar namaz kılana "sen benden değilsin" diyen Resûlullah'ımız var bizim, sallallahu aleyhi ve sellem. "Ne bu kadınlarla evlenip başımızı belaya sokuyoruz!" diyene "sen benden değilsin" diyen Resûlullah'ımız var bizim, sallallahu aleyhi ve sellem. Ama kocasının veya karısının emrine girip ona tapınan bir Müslüman da olmaz. Evliliği bir yere oturtuyor, yemeği bir yere oturtuyor, giyinmeyi bir yere oturtuyor. Bir düzeni var bu dünyanın. Bu

düzen denge üzerine. Namaz saati, cuma saati ticaret yaparsan haram ediyor sana Allah onu. Ezan okundu ne işin var dükkânda? Cumayı kıldıktan sonra ne diyor? Herkes ticaretine.

İbni Teymiye'nin enteresan bir görüşü var. İktizaü's-Sıradu'l-Müstakim diye bir kitabı var onun. Kâfirlere benzemenin sakıncalarını anlattığı bir kitaptır. Orada enteresan bir tespit var. Bidatlara örnek verirken diyor ki: Ben hülasasını anlatayım: "Bazı Müslümanlar cuma gününü tatil yapmak istiyorlar!" diyor. Yani haftanın bir günü tatil olsun. Bunu kabul edemeyiz Müslüman olarak biz. Çünkü Allah Kur'an'da Cuma suresinde **فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ** buyuruyor. Cuma namazını kıldıktan sonra işinize gücünüze gidin. Allah'ın yazdığı rızkı toplayın buyuruyor. Kur'an Cuma suresinde gidin ticaret yapın cuma günü, diyor. Müslüman cumayı ibadet niyetiyle tatil yaparsa Kur'an'a aykırı iş yapmış olur, diyor.

Bu mantık nereden geliyor? Meselemiz bu konu yani böyle bir bidat konusu değil. Ama iyi düşünüldüğünde bizim dinimiz, cuma namazının ezan saatinde "kapat dükkânı gel, namazdan sonra da git para kazan" diyen bir din. Denge bu işte. Tek bir paragraftan bakıldığında bile bu denge çok güzel görülüyor.

Mesela çok basit bir örnek daha vereyim. Bir ara düğünler bu ülkede yetmişli yılların sonuna kadar hiçbir şekilde çalgısız, horonsuz olmazdı. Sonra elhamdülillah, hoca efendilerin gayretleriyle böyle rezillik olur mu deyip, helal düğün yapalım gayreti oldu. Onun da şöyle bir olumsuz sonucu çıktı: Düğün demek cenaze gibi hatimler okunur, ayetler-aşırılar okunur, hoca efendiler şehitlik ayetlerini tefsir ederler, böyle düğünler çıktı piyasaya. Bu da yok Allah'ın şeriatında. Ashab-ı kiramda yok kardeşim. Efendimiz'in düğünü Kur'an-ı Kerim'de zikrediliyor. Zeynep annemizle yaptığı düğün de Kur'an-ı Kerim'de var. Denge, illa gerekiyor. Ne şarkı-türkü, çalgı çulgu yapacağız ne de matem gecesi gibi düğün yapacağız. Müslümanlar toplansınlar, bir yerde damadı tebrik etsinler, espriler şakalar yapsınlar. Kadınlar gelin hanımı tebrik etsinler, espriler şakalar yapsınlar. Hediyesini veren versin, "selamunaleyküm" desin bitsin. Düğün dediğin bu. İlla melanet işlenecek diye bir şey yok. Mümin olarak kabul edemeyiz.

Düğüne gelen herkes boynunu bükecek, hoca efendi Uhud'daki şehitleri anlatıyor orada çünkü. Ya da nasıl kötü bir aile yuvası kuruldu, çocuklar nasıl uyuşturucuya dadandılar? İslâm âleminin durumu ne kötü ya da Suriye'deki, Irak'taki afetleri anlatacak orada! Böyle de düğün olmaz! Eli boş düğüne de gidilmez. Hediyeleşme sünnet çünkü. Denge diniyiz, illa bir hediye götüreceğim diye çocuklarımın ayakkabısını alıp damada hediye olarak da götürmek de yok. Bir yardım etme imkânın mümkün olduğu hâlde elin boş gitmek de yok.

İslâm; dünya ile ahireti, ibadetle hayatı dengede tutmanın adıdır. Ruhbanlık ise; ahiret adına dünyayı kendine zehir etmenin adıdır. İslâm, İslâm olarak yaşanmalıdır. Devam edeceğiz inşallah Rabb'imizin ayetlerinden anlamaya.

Hamdele-salvele.